

SLOVENSKO LJUDSKO GLEDALIŠČE CELJE
1964 - 1965

VELIMIR LUKIĆ
DOLGO ŽIVLJENJE
KRALJA OSVALDA

1

Dolgo življenje
kralja Osvalda

Velimir Lukić

DOLGO ŽIVLJENJE KRALJA OSVALDA

Tragikomična farsa v treh dejanjih

Režija: Miran Herzog

Scenograf: Avgust Lavrenčič

Kostumografinja: Vida Zupan-Bekčičeva

Kralj Osvald — Volodja Peer
Konstanca, kraljica — Marjanca Krošlova
Emilija, njuna hči — Helena Ferenčakova k. g.
Dominik, njun sin — Franci Gabrovšek
Roman, kraljičin ljubimec — Drago Kastelic
General Žerar — Sandi Krošl
Poročnik Kristijan — Janez Bermež
Stražar — Štefan Volf
Novi stražar — Branko Grubar
Oficir — Pavle Jeršin
Mestni demokrat — Pavle Jeršin
Prvi adjutant — Jože Pristov
Kraljev zdravnik — Marjan Dolinar
Prvi meščan — Alfonz Kumer
Drugi meščan — Janez Bermež
Tretji meščan — Štefan Volf

Prevod: Janez Žmavc

Lektor: Bruno Hartman

Vodja predstave: Stanislav Jost — Šepetalka: Olga Puncerjeva — Tehnično vodstvo: Franjo Cesar — Odrski mojster: Franc Klobučar — Razsvetljava: Bogo Les — Frizerska dela: Vera Srakarjeva — Krojaška dela: Amalija Palirjeva, Jože Gobec in Oto Cerček — Slikarska dela: Ivan Dečman — Čevljarstva dela: Konrad Faktor.

PREMIERA 2. OKTOBRA 1964

DELOVNI OPTIMIZEM

Gledališče je že po svoji funkciji izpostavljeno nenehni konfrontaciji z občinstvom, z družbo. Ob tej konfrontaciji živi, životari ali hira. Drugače ne more biti niti z našim, s celjskim gledališčem. Morda s pristavkom, da je v presečišču nič koliko mišljenj, pojmovanj, estetskih pogledov, ekonomskih izračunov, utilitarističnih tendenc, provincializma in svetovljanstva, modernističnih in na stara kopita nategnenih gledaliških pojmovanj. Blagohotnih ali ostreje formuliranih nasvetov in ugovorov se mu ne manjka.

Kakšna je po našem mnenju situacija Slovenskega ljudskega gledališča? Kakšno pot naj ubira in kakšno pot mu nameravamo odpirati to sezono?

Radi bi bili živo gledališče z odzivnim občinstvom. Povsem jasno nam je, da je treba za takšno gledališče predvsem ustrezno zastaviti repertoarno politiko. Ne v smislu cenene, komercialne, neproblemske usmeritve, marveč v smislu konsonance časa, njegovih problemov in ljudi, ki jih v tem času doživljajo. Pri tem nikakor ne mislimo, da smo »komunalno« gledališče, ustvarjavnici nekakšne »komunalne« kulture, pač pa se predobro zavedamo, da je sleherno gledališko ustvarjanje le del v zelo širokem umetniškem snovanju, ne samo v slovenskem ali jugoslovanskem, marveč tudi v občečloveškem merilu. Tega našega spoznanja pač v ničemer ne pobija preudarek, da imamo opraviti z zelo široko paleto občinstva in da jo pri naših delovnih načrtih upoštevamo, pa ne v smislu »Kranove kobile«, kot si to nekateri tolmačijo, marveč v iskanju možnosti za čimvečjo komunikativnost med odrom in avditorijem.

Predobro se zavedamo, da mora biti naš poglavitni namen ustvarjati kar najbolj kvalitetne uprizoritve. Umetniška moč dramskega besedila naj bi se čimbolj uglasila z umetniško močjo njene odrske realizacije. To našo željo bomo skušali letos kar se le da uresničevati.

Seveda pa moramo že kar zdaj povedati, da se bomo tudi letos spoprijemali s težavami, ki nam bodo uresničevanje te želje zavirale. Maloštevilni ansambel se bo moral tudi letos spoprijemati s številnimi nalogami in s prekomernim delom. Problemi, ki jih je treba s tem v zvezi razrešiti, pa so tako kompleksne narave, da jih samo gledališče brez temeljite družbene pomoči ne bo moglo razrešiti.

V novo sezono stopamo z dobršno dozo optimizma in delovnega poleta. Želimo si le, da bi naše predstave naletele na čimboljši sprejem v Celju, kraji izven njega pa da bi jih načrtnije vključevali v svoj celoletni kulturni program.

Bruno Hartman

ZOPER LAŽNO FORMO

Dramski opus mladega srbskega pesnika Velimira Lukića, do pred kratkim tajnika Društva srbskih književnikov, nosi v sebi nekatere elemente, ki ga delajo interesantnega, vendar je v njih že tudi imanentna, vsaj v razvojni liniji, otožnost ponavljanja, igračkanja in zlomljenosti dramske oblike.

Med vsemi Lukićevimi deli je DOLGO ŽIVLJENJE KRALJA OSVALDA poželo največ priznanja, zlasti še, ker je doživelo sijajno uprizoritev beograjskega Narodnega pozorišta, ki je pobrala nekaj zavidljivih priznanj.

Količkaj literarno razgledan človek bo ob DOLGEM ŽIVLJENJU KRALJA OSVALDA opazil, da si je Lukić zgodbo zanj izposodil iz antike, zgodbo o Atridih, da pa je privzel tudi elemente iz Andersena in Grimma. Kombinacija je na prvi pogled nekoliko bizarna, vendar za Lukićevo tragikomično in farsno interpretiranje človeške družbe in njenega ureditvenega mehanizma primerna. Kozmično vzvišenost usode Atridov je zapeljal v grozljivo farso, ki jo je mogoče dobro umeriti na današnje razmere v svetu, dasiravno jih Lukić konkretno nikamor ne locira, niti jih časovno ne determinira.

Osrednji domislek, na katerem je Lukićeva tragikomična farsa zgrajena, je zajet s področja logike — v sofizmu: Kralj nosi kraljevska znamenja. — Kdor nosi kraljevska znamenja, je kralj — in v njegovi izpeljavi, da že kraljevska znamenja sama pomenijo kraljevsko oblast. Navidezno logično igračkanje (Lukić se z logiko zelo rad zabava) pa razkriva enega naglavnih grehov državnih formacij in njihovih oblastnih ureditev — baziranje na sofistični neskladnosti forme in vsebine ali celo na njunem nasprotju. Iz tega fundamentalnega neskladja je nadaljnja izpeljava absurdnih situacij razvojno lahko izvedljiva, tako da je absurdnost vsega tega državnega početja dognana v svoj vrh, ko uniforma sama fungira namesto kralja. Stvarna substanca se je zreducirala na goli pojem.

Lukićevo izhodišče — neskladje forme in vsebine — je torej percepcija fundamentalne neskladnosti v državni ureditvi. Iz nje rezultirajo nadaljnje neskladnosti in nelogičnosti države nasploh. Zanimivo je, da vse te absurde situacije dobivajo potrdilo za svojo eksistenco v vsakdanji praksi. Naravnost grozljiva je avtokritika Dominika in Emilije ter njuna prošnja, da ju eksekutirajo. In za take primere nam ni treba segati v ne vem kakšno preteklost. Še hujša je seveda paralela med Orestom in Elektro iz antičnega etičnega sveta in Dominikom in Emilijo iz moderne, na glavo postavljene dobe.

OD NE V 8 8 - 7 8 2 1

Avtor
Velimir Lukić

Lukićeva farsa je naperjena zoper vse te deformacije, je memento k izravnavanju forme in vsebine na vseh področjih družbene ureditve, je boj za resnico in jasnost, je boj zoper samovladje in slepo pokorščino.

Lukićev umetniški prijem ni enovit. Zdi se, da se avtor ni zdiscipliniral ob izvirnem in predirnem izhodišču; prevzelo ga je, da se je lahkotno poigral z njim. Kljub temu očitnemu neskladju, ki mestoma razveljavlja tragičnost farse, je celota vendarle dovolj učinkovita gledališka izpoved. Ta pa nas obvezuje, da »strašnemu Osvaldju«, oziroma golim znamenjem pospešimo »konec v strahoviti poplavi«.

bh

OKVIRNI REPERTOAR 1964 - 65

Ivan Cankar: Kralj na Betajnovi

Shakespeare: Vihar

Velimir Lukić: Dolgo življenje kralja Osvalda

Fjodor M. Dostojevski: Zločin in kazen

Smeh je greh, poljski avtorji

Martin Walser: Ovinek

Jose R. Sender: Fotografija

Robert, Duvivier in Jeanson: Marie-Octoberre

Willis Hall: Sedem jih je bilo

Norman Krasna: Nedeljska ljubezen

Sam in Bella Spewack: Moji trije angeli

Hans Ch. Andersen: Cesarjeva nova oblačila

Nakamura Šinkiči: Pojoča skrinjica

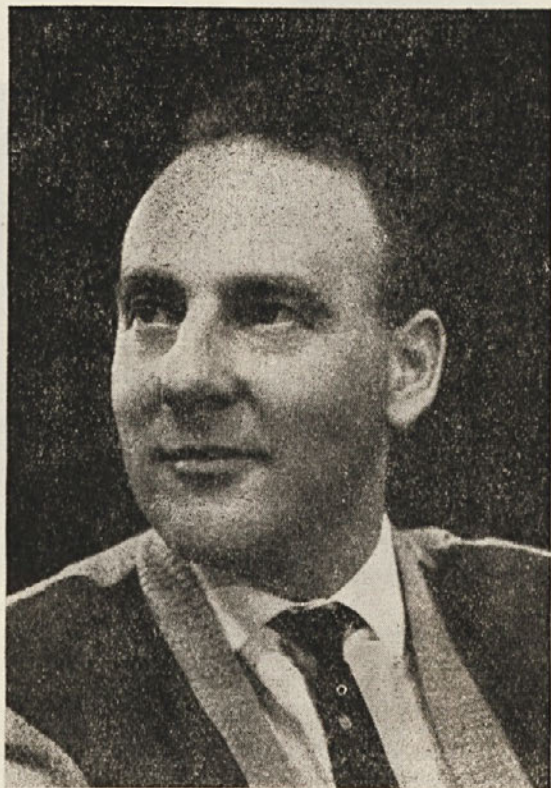
A. Rivemale: Rezer-
vist. Režija: Miran
Herzog. Prvomajska
nagrada ZDUS za
najboljšo uprizoritev
v celoti v sezoni
1963-64

ODMEVI STRŽAŠKEGA

SLG Celje je v dneh 6., 7. in 8. junija 1964 nastopilo z **Rivemalovim »Rezervistom«** na Tržaškem. To je bilo prvo gostovanje celjskega gledališča izven meja naše države. Prvi predstavi sta bili v Avditoriju v središču mesta, ponedeljkova predstava pa v prosvetnem domu v Opčinah.

Gostovanje je zelo lepo sprejelo tržaško občinstvo, zelo laskavo pa ga je ocenil tudi tržaški tisk, tako slovenski kot italijanski.

»Primorski dnevnik« je posvečal gostovanju celjskega gledališča precej prostora že pred gostovanjem, v kritiki, ki je izšla izpod peresa j. k., pa je bilo zapisano: »Ansambel ima v svojih vrstah zelo dobre igravske moči z nekaterimi izrazitimi kvalitetami, odlikuje pa ga tudi znatna homogenost, ki dopušča skladno izvajanje in poseganje po delih, ki zahtevajo tako po številu nastopajočih kot po kvaliteti visoko kreativno raven... Občinstvo se je zelo zabavalo in je vse nastopajoče nagradilo s toplim ploskanjem, ki se je spontano iztrgalo iz avditorija tudi ob nekaterih posrečenih in odlično izdelanih prizorih ob odprti sceni.«

Režiser
Miran Herzog

Tržaško »Delo« z dne 12. junija je svojo kritiko zaključilo takole: »SLG iz Celja, ki je gostovalo prvič v Trstu, nam je dokazalo, da je modernó gledališče, z dobrimi igravskimi elementi, in zato je želja nas vseh, da bi se še kdaj vrnilo v Trst.«

»Gospodarstvo« je 12. junija zapisalo: »Uprizoritev Rivemalovega Rezervista je bila v skladu s slovensko odrsko tradicijo. Celjani visoko dvigajo ta sloves.«

Od italijanskih listov so krajša sporočila o gostovanju celjskega gledališča objavili Il Piccolo, Il Messaggero Veneto in Il Gazzettino. Vsi ti podčrtavajo uspešnost uprizoritve in topel sprejem pri občinstvu. O gostovanju sta kratko poročala tudi L'Unita in Il Popolo. SLG Celje je bilo povabljeno, da ponovno nastopi ob slovesni otvoritvi tržaškega slovenskega kulturnega doma.

**Minu
Kjudrova**

**Gostja
Helena
Ferenčakova**

**Branko
Grubar**

BRANKO GOMBAČ NA POLJSKEM

ODLOMKI IZ POROČIL

Gazeta Poznańska, 16. 6. 1964

Uspeh »Dunda Maroja« je na sodobni sceni odvisen kajpak predvsem od samega teatra, od realizatorjev predstave. Nedodelana struktura zgradbe te komedije daje režiserju in igralcem široke možnosti invencije in prave zabave v duhu commedie dell' arte. Tako zabavo je v poznanjskem spektaklu organiziral Branko Gombač, ki je tu nastopil kot gost iz Jugoslavije, iz Slovenskega ljudskega gledališča v Celju. Morda bi poljski režiser pojmoval ta tip teatra nekoliko drugače, nekoliko lažje in manj hrupno. Jugoslovan je v skladu s temperamentom južnjaka skušal nadeti našim igralcem skoroda italijansko elementarnost. Zato je bilo včasih dokaj težko harmonično spojiti geslo, mimiko, gibanje z bolj ali manj refleksivno naravo južnih Slovanov. Toda to je že stvar različnih temperamentov, za gotovo pa so igralci dobili dobro lekcijo scenične tehnike. V celoti teče predstava nenavadno urejeno, odlikuje jo humor in sijajni tempo.

Prizor s poznanjske uprizoritve Držičevega »Dunda Maroja« v režiji Branka Gombača

Branko Gombač je s trdno roko pričaral iz umetnine njeno plebejsko ljudsko barvitost, ki jo označuje polnokrven dovtip in elementarna situacija. Uspelo mu je ubrati predstavo v pretežno notni intonaciji, barvito in veselo. Za to pa je predvsem šlo v tej pikantni komediji o rimski kurtizani

in nenavadnih prigodah, kakršne so v sončnem italijanskem mestu doživeli mnogi Dubrovčani.

Delež pri uspehu gre režiserju gotovo tudi zato, ker mu je uspelo zbuditi v ansamblu toliko smelega poleta, kar poudarjam v svoje posebno zadovoljstvo.

Zahtevno vlogo Pometa je uspešno odigral Jaroslaw Strzemieñ. Njegova igra ni imela samo karakter dramatis personae, odlikovala se je predvsem v iskanju zabavnega in duhovitega poigravanja s publiko. Strzemieñ je napravil to ljubko in sugestivno. Bila je to njegova prva uspešna, polnokrvna vloga na poznanjskem odru. Enako velja tudi za Slavo Kwasniewsko, ki je prebrisano Petronelo zaigrala z vso samosvojo živahnostjo.

V prispevku o tej predstavi moramo še omeniti delež Stanisława Bakowskega, ki je zasnoval enostavno, lepo in funkcionalno dekoracijo. V celoto tega prijetnega gledališča so se lepo zllili barvni in živi kostumi. Veseli nas, da je direkcija gledališča vzpostavila to pristrčno vez s predstavnikom bratskega jugoslovanskega naroda.

Szezepan Gassowski

Express Poznanski, 8. VI. 1964

Pogosto omenjajo gledavci v razgovoru z gledališkimi ljudmi, da želijo, ko gredo v gledališče, videti teater, ne pa prenašanje situacije in oseb iz njihovega vsakdanjega okolja. Najraje pa gledajo vesele stvari, barvite in odmaknjene. Sobotna premiera v Novem teatru v polni meri spolnjuje to željo občinstva. Komedija »Dundo Maroje ali rimska kurtizana« Marina Držića je stara že 400 let in v njenih zabavnih zapletljajih ne najdemo nobenih zvez z našimi vsakdanjimi težavami. Tipična komedija »plašča in rapirja«, s pridržkom, da vsebuje nekaj originalnega in jedratost ljudskega humorja, ki ju v poznejših španskih in italijanskih delih ne najdemo več. Izreči je treba priznanje znamenitima prevajavcema Zygmuntu Stoberskemu in Janu Brzechwi.

Barvitosti in posebno hvaležni lahkotnosti še posebej pomagata do veljave lepa scenografija Stanisława Bakowskiegova in režija Držičevega rojaka jugoslovanskega umetnika Branka Gombača. Kdo bi nam mogel boljše od njega odkriti nam neznano vzdušje nekoč bogatega in mogočnega Dubrovnika, iz katerega izhajajo skoraj vsi junaki rimskih pustolovščin?

Zelo posrečeno so bile zasedene vloge ...

Ryszard Danecki

»Vjesnik« 18. VI. 1964

Morda se je še najbolj izrazila o tej prvi izvedbi Držičevega »Dunda Maroja« v poljščini, ki smo ji prisostvovali na dan otvoritve znamenitega mednarodnega poznanjskega sejma, neka poljska slikarica. Dejala nam je:

»To je bilo zame resnično fantastično, tako polno življenja in bliskovitih okretov. Za nas je to neobičajno lepo.«

Ko smo ji pojasnili, da smo s to izvedbo slavnega Držičevega dela na poljskem odru in v poljščini več kot zadovoljni, da pa so ti, kot nam je povedala, »bliskoviti« okreti na poznanjskem odru za naše običajne pojme še vedno daleč od našega gledanja — se je nemalo začudila.

Popolnoma jasno je, da se hkrati s pokrajino na severu menja tudi podoba življenja, tako torej tudi sonce pa ritem pa gibanje, melodija. Samo vsebina ostane ista, čeravno je tudi to relativno.

Zato smo morali naši znanki s premiere pojasnjevati, da bi nas šele tedaj razumela, če bi videla v izvedbi »Dunda Maroja« na primer Miro Stupico. Mislim, da je bilo potrebno to povedati, hkrati pa smo dali vse priznanje poznanjski igravki **Slawi Kwasniewski**, ki je z veliko intuicijo, z naravnim šarmom in razumevanjem vloge navdušila poznanjsko publiko kot Petrunjela. Samo dodati smo morali, da je po tamkajšnjih pojmih »bliskovito« za nas običajna razigranost.

In da na to takoj navežemo: slovenski režiser **Branko Gombač**, gost poznanjskega Novega gledališča, ki je v stalnih stikih s Slovenskim ljudskim gledališčem v Celju, je popolnoma uspel v tej sredini razigrati igravski ansambel in realizirati »Dunda Maroja« v prevodu Zygmunta Stoberskega in Jana Brzechwe.

Posebej je treba poudariti scenografijo poljskega umetnika **Stanislawa Bakowskega**, stilizirano, preprosto, brez nepotrebnih detajlov, vzniklo iz znane poljske šole, ki predvsem spoštuje delo kakor tudi publiko — zato da bi uprizorjeno delo resnično zaživel.

B. Milačić

Drago
Kastelic

Štefan
Volf

IN MEMORIAM

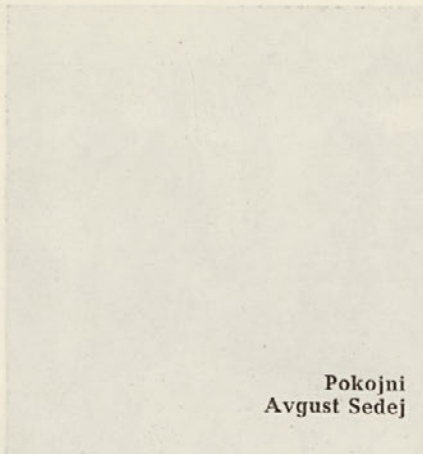
Z neusmiljeno naglico izbira zadnje čase smrt svoje žrtve iz vrst naših kulturnih delavcev, zlasti ne prizanaša gledališkim ustvarjalcem: v naglem zaporedju so drug za drugim odhajali z odra življenja: Herbert Grün in Karl Golob v Celju, za njima pa v kratkih presledkih Milan Skrbinšek, Josip Gostič, Drago Makuc, Slavko Plevel, Ksaver Meško, Belizar Sancin, Janez Čuk, Lojze Potokar, Pavla Lovšetova, Jarmila Gerbičeva, Juš Kozak in Jože Pahor... ter pred kratkim Tone Vrabl in Avgust Sedej.

Tone Vrabl je bil že v času med obema vojnama tesno povezan z usodo celjskega gledališča. Takrat, ko je bilo celjsko Dramatično društvo zaradi politično-strankarskih razprtij v hudi krizi, smo izprevideli, da je edina rešitev za obstoj in nadaljnji razvoj celjskega gledališča **združitev vseh pozitivnih sil v enoten ansambel, ki bi se ne glede na strankarsko pripadnost posvetil gledališki dejavnosti in pripravljaj pogoje za ustanovitev poklicnega gledališča v Celju.** Tako je prišlo do formiranja **gledališkega seminarja**, ki je združil pripadnike Dramatičnega društva (Fedor Gradišnik in Saša Pfeifer), Celjskega pevskega društva (dr. A. Schwab), DPD Svobode (dr. Bog. Skoberne), Katoliškega prosvetnega društva, Kre-

Tone Vrabl (na desni)
v vlogi admirala
v »Procesu«
Saula Levitta.
Sezona 1961-62

**Pokojni
Avgust Sedej**

kove mladine in Jugoslovanske strokovne zveze (Marjan Marolt, Ivo Peršuh, Karl Golob, Anton Koren). Rezultat tega seminarja je bilo nekaj predstav v Mestnem gledališču, v Narodnem domu in na gledališkem odru KPD v Ljudski posojilnici. Do trajnega sodelovanja vendar ni prišlo — lepo zamisel je uničila strankarska strast...

Tone Vrabl nam je ostal zvest in to zvestobo je ohranil do svoje pregodnje smrti, dasi svetovnonazorsko ni bil z nami. Brezštevilni so njegovi nastopi — hotel je biti vedno navzoč in aktiven, nikdar pa ni silil v ospredje. Bil je skromen in srečen, da je lahko po svojih močeh pomagal. Tudi po osvoboditvi, ko se je vrnil iz pregnanstva l. 1945. v svoje ljubljeno Celje in je postalo naše gledališče poklicna ustanova, je požrtvovalno sodeloval kot igralec in inspicient.

Po svojem značaju je bil skrajno ljubezniv, vedno nasmejan in dobre volje, nikdar v dvomu nad našim končnim uspehom, vdano in ponosno je prenašal vse udarce, ki mu jih je v obilni meri naložila usoda.

Prepadeni smo onemeli, ko smo zvedeli, da našega Toneta ni več. Ne-pričakovano je omahnil in za njim bo ostal le lep in trajen spomin.

Komaj dober mesec po Tonetovi smrti (rojen 19. 4. 1906 — umrl 11. 7. 1964) nas je presenetila nova, nepričakovana vest: dne 21. 8. t. l. je, zadet od srčne kapi, umrl upokojeni igralec SLG

Avgust Sedej. — Dasiranvo smo vedeli, da že nekaj časa boleha, vendar nihče ni slutil, da je konec tako blizu.

Pokojni Sedej je bil tipičen samorastnik. Rojen na Vrhniki dne 20. 8. l. 1899. je preživel otroška leta kot pastirček pri premožnih vrhniških tržanih. Po končani ljudski šoli je služil kot hlapec pri nekem kmetu, kjer je bil spet v stalnem stiku z naravo. V prostem času je strastno prebiral vse, kar mu je prišlo pod roke, in si tako kot samouk razširjal obzorje in poglede na svet. Prvo svetovno vojno je preživel na ruski in italijanski fronti ter se l. 1919. vrnil kot invalid v svoj rojstni kraj na Vrhniko. Kot

Avgust Sedej v Potrčevi drami »Krefli«

vojak je imel priložnost prisostvovati gledališkim predstavam v raznih avstrijskih velikih mestih. Tako je postal strasten ljubitelj gledališča.

Ko se je po končani vojni vrnil v domači kraj, se je takoj vključil v diletantsko družino, ki jo je vodila učiteljica Albina Malavašičeva. Še isto leto — 1919 — je odšel na glasbeno šolo v Ljubljano, kjer je hkrati nastopal v raznih vlogah na odru invalidske dramske skupine. To leto svojega bivanja v Ljubljani pa je uporabljal zlasti za to, da je večer za večerom zahajal v gledališče in se učil ob stvaritvah Nučiča, Danila, Borštnika in drugih. Po vrnitvi na Vrhniko je nastopal kot igralec in režiser na sokolskem odru in ko je končno odšel na svoje novo službeno mesto na Vransko, je postal tu duša razgibanega gledališkega dela vse do druge svetovne vojne.

Po osvoboditvi je prišel v Celje, kjer je takoj pristopil k takratnemu okrožnemu ljudskemu gledališču, ki mu je bil nekaj časa tudi predsednik. Vsa ta leta je bil Avgust Sedej eden najvidnejših celjskih igralcev-amaterjev in ljubljenec zlasti mladine, ki ga je znala ceniti kot izrednega oblikovalca humorističnih vlog v mladinskih igrah.

V tem razdobju je odigral nekaj vlog, s katerimi se je izkazal kot izrazit karakterni igralec odličnih kvalitet. Naj omenimo samo nekatere: Balantač v Golarjevi »Vdovi Rošlinki«, župnik in Kalander v Cankarjevih »Hlapcih«, Gvardijan v Kreftovih »Celjskih grofih«, župan v Cankarjevem »Pohujšanju«, Japelj v Kreftovih »Krajskih komedijantih«, Miller v Schillerjevi žaloigri Kovarstvo in ljubezen« idr. Izreden umetniški uspeh je dosegel z vlogo starega Krefla v Potrčevi drami »Krefli«. S to kreacijo je bil v sezoni 1954/1955 angažiran kot poklicni igralec celjskega gledališča do upokojitve l. 1959. Po upokojitvi ni več nastopal.

Avgusta Sedeja in njegovih nastopov na odru celjskega gledališča se bomo vedno s priznanjem toplo spominjali.

Fedor Gradišnik

PREGLED DELA V SEZONI 1963/64

Avtor Prevajavec	Delo	Režiser Scenograf	Premiera	Štev. predstav.
William Shakespeare Oton Župancič	Kar hočete	Branko Gombač Avgust Lavrenčič	28. 6. 1963	1
Janez Žmavc	Jubilej	Branko Gombač Sveta Jovanovič	8. 2. 1963	2
Zygmunt Stoberski Lojze Krakar	Smešni greh	Miran Herzog Avgust Lavrenčič	31. 5. 1963	11
Matej Bor	Raztrganci	Juro Kislinger Tošo Primožič	4. 10. 1963	32
Hep van Delft Lelja Rehar	Hura soncu in dežju	Janez Drozg Vladimir Rijavec	19. 10. 1963	22
Eugene O'Neill Fran Albreht	Strast pod bresti	Branko Gombač Mile Korun	8. 11. 1963	16
Juro Kislinger	Izlet	Miran Herzog Adalbert Švagan	15. 12. 1963	25
Alexandre Rivemale Andrej Inkret in Stanko Potisk	Rezervist	Miran Herzog Avgust Lavrenčič	31. 1. 1964	30
Miha Remec	Srečni zmaji	Miran Herzog Avgust Lavrenčič	28. 2. 1964	15
Odön von Horváth Bruno Hartman	Sem pa tja	Juro Kislinger Avgust Lavrenčič	3. 4. 1964	16
Sean O'Casey Janko Moder	Senca pravega moža	Juro Kislinger Vladimir Rijavec	15. 5. 1964	18
Jerome Kilty Mira Miheličeva	Dragi lažnivec	Andrej Stojan Vladimir Rijavec	16. 6. 1964	5
Zygmunt Stoberski Lojze Krakar	Odlomki — Smešni greh			1
William Shakespeare	Odlomki Shakespeareovih del			1

PREGLED PREDSTAV

DELO	Doma			V okraju									
	abonma	zaključ. pred.	izven	Brežice	Celje TEP	Dobrna	Grize	Kostanjevica	Kriško	Sevnica	Slov. Konjice	Šempeter	Sentjur
Kar hočete													
Jubilej									1				
Smeh ni greh			1			1							
Raztrganci	11	3	4	1		1			1	2		1	
Hura soncu in dežju	1	11	5			1						2	
Strast pod bresti	10		1			1	1			1		1	
Izlet	6	13	2				1			1			
Rezervist	11	2	1	1			1	2	1	1	1	1	1
Srečni zmaji	11		1							1		1	
Sem pa tja	11									1		1	
Senca pravega moža	11					1						1	
Dragi lažnivec	4											1	
Klubski večer					1								
Shakespearovi odlomki													
Skupaj	76	99	15	2	1	1	4	3	2	3	7	1	9

120

54

V SEZONI 1963/64

DELO	Izven okraja																	V tujini		Predstave skupaj			
	Store	Topolšica	Velenje	Vransko	Vojnik	Žalec	Apače	Gor. Radgona	Ljubljana	Maribor	Murska Sobota	Ptuj	Ribnica na Dol.	Slov. Bistrica	Trbovlje	Videm ob Ščavnici	Zagorje	Opčine	Trst				
Kar hočete													1								1		
Jubilej				1																		2	
Smeh ni greh		1	1			1	1	1	1	2												11	
Raztrganci	1	1		2			1					1		1		1						32	
Hura soncu in dežju	2																					22	
Strast pod bresti			1																			16	
Izlet			2																			25	
Rezervist			1					1						1	1		1	1	2			30	
Srečni zmaji			1																			15	
Sem pa tja		1	1	1																		16	
Senca pravega moža		1	1		1						1					1						18	
Dragi lažnivec																						5	
Klubski večer																						1	
Shakespearovi odlomki													1									1	
Skupaj	3	4	8	4	1	1	1	1	1	1	3	3	3	1	2	1	1	2	1	1	2	195	

18

5

VLOGE UMETNIŠKEGA OSEBJA V SEZONI 1963/64

Tek. št.	Priimek in ime		Predsezona		Raztrganci	Hura soncu	Strast pod brest	Izlet	Rezervist	Srečni zmaji	Sem pa tja	Senca pravega moža	Dragi lažnivec	Skupaj nastopov
	Kar hočete	Jubilej	Smeh ni greh											
1.	Bermež Janez	Sebastijan						sosed	prof. Lachaume itd.	David	Konstantin	Maguire vojak	Bernard Shaw	101
2.	Božič Nada	spremljevalka	Olga — sestra	Interpretinja	prva soseda		gospa	soseda			žena prosvet. del.	Hendersonova		122
3.	Breznik Marijan	Antonio		Interpret	Neznanec	Hubertus		šerif	Ernest, Marcel	glasnik države	Ferdinand Sirotnik	Adolphus Grigson		163
4.	Dolinar Marjan	Curio			Črešnik — železničar	Dedek Vremenar	gospod	sosed	Lachaumov asist. itd.	drž. znanstvenik	sekretar, tihotapec			159
5.	Gabrovšek Franc	Fabijan	Srečko		Mihol — partizan			sosed	Lachaumov asist. itd.	Jakob	prosvetni delavec	Tommy Owens		131
6.	Goršič Marija	Marija	Kristina	Interpretinja	Rutarica		mama	soseda	napovedovavka	Rebeka	gospa Hanuš	Grigsonova		167
7.	Jeršin Pavle	Malvolio	Matjaž	Napovedovavec	Ferlež			Ephraim Cabot	2. policaj itd.	Jeremija	Povalej	prostovoljec		145
8.	Krošl Aleksander	Orsino		Interpret	dr. Mrož — part. zdrav.			Eben	Konrad itd.	Joel	X ministrski predsed.	Donal Davoren		140
9.	Krošl Marjana	Viola	Darka		Vida			Abbie Putnam	Roza		gospa Leda	Minnie Powell		115
10.	Mencej Mija				Lenka			soseda	Eugénie	slačilka	Eva		Beatrice S. Tanner	115
11.	Peer Volodja	Norec		Interpret	prvi partizan	kralj		godec	Amédé	vaški vrač	Y ministrski predsed.	Galogher		162
12.	Potisk Stanko	Valentin	Boris		drugi partizan									26
13.	Pristov Jože	duhovnik			stari Rutar			Peter, sin	Gambetta, itd.	Abel	tihotapski glavar	Seumas Shields		129
14.	Škof Janez	Tobija Rig	Krištof		komisar	trgovec	oče	Simeon, sin	adv. Bonval, general	Samson	Mastnak	Mulligan		173
15.	Smid Jana	Olivija		Interpretinja	druga soseda	dama		soseda	Gertrude	Suzana	tihotapka			144
	Lektor	Janez Žmavc	Bruno Hartman	Bruno Hartman	Janez Žmavc	Bruno Hartman	Janez Žmavc	Bruno Hartman	Bruno Hartman	Bruno Hartman	Janez Žmavc	Bruno Hartman	Bruno Hartman	
1.	Jeram Ivan											inspicient		2
2.	Kalapati Vlado													boln. dop
3.	Les Bogo							inspicient		inspicient	inspicient			8
4.	Petrič Aleksander				inspicient			inspicient		inspicient	inspicient			87
5.	Puncer Olga		šepetavka		šepetavka			šepetavka		šepetavka	šepetavka		šepetavka	102
6.	Svetelšek Tilka	šepetavka		šepetavka		šepetavka	šepetavka			šepetavka		šepetavka		93
7.	Vernik Cveto	inspicient	inspicient	inspicient		inspicient		inspicient		inspicient		inspicient	inspicient	100

